

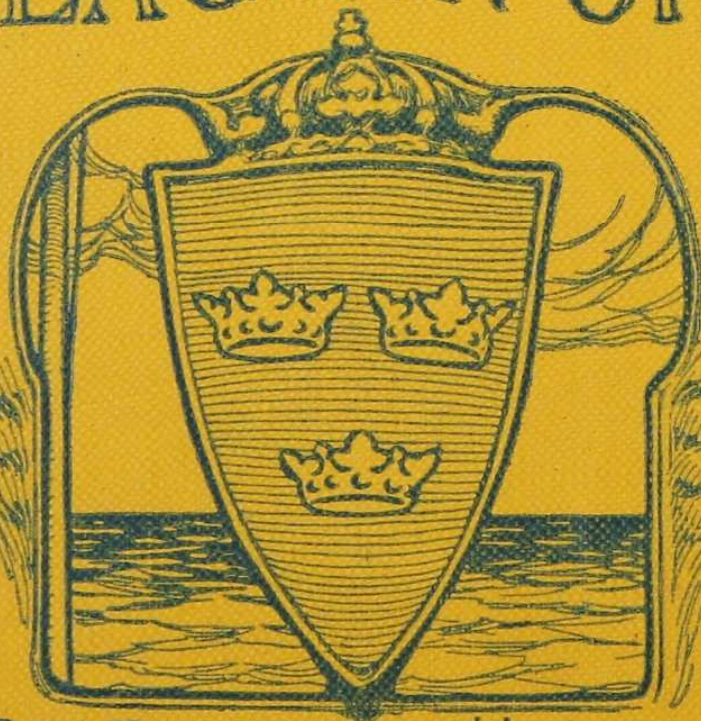
1511

125:14:20

(B.)

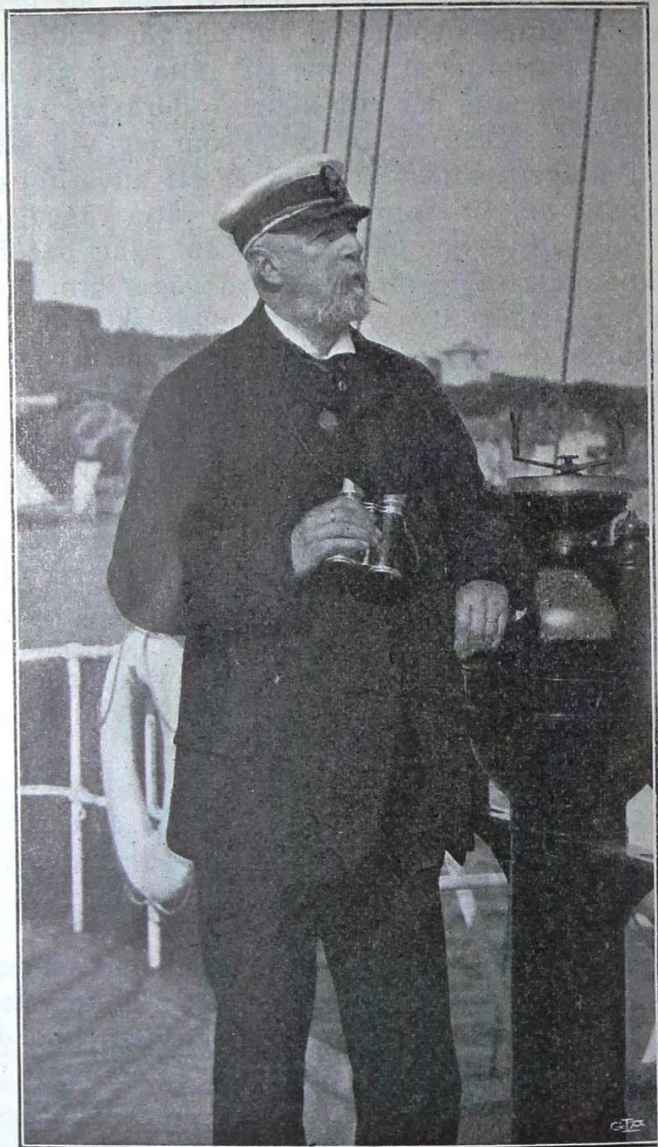
FLAGGAN OPP!

SVENSK SJÖMANS-
KALENDER

Handwritten signature or initials

Small handwritten mark or signature

Oskar II ombord å Drott.

Flaggan opp!

*Hissa flaggan, ärad utaf världen,
Hissa den i högsta topp!
Sänken, lagerprydda hjältar, svärden! ---
Forntidsminnen, framtidshopp
Gå med svenska flaggan opp!*

*Ser du korset i den högblå barmen? —
Årans guld på trohets grund,
Minnets löftesbud till kämpa-armen,
Att den segra skall hvar stund
Den står fast i Guds förbund.*

*Draketungor tre, hur djärft I sväfvon,
Som en vikings stridssignal!
Skåden fritt, ifrån den höga stäfvon
Öfver hafvets blåa dal!
Tolken bragder utan tal!*

*Ärofulla minnen häfden fästat
Vid vårt »Märke» och dess vakt,
Då de båda fjärran kuster gästat,
Och om mången kufvad trakt
Tala, än i dag, med makt.*

Hell dig, vittne om vår gamla ära!
 Hell dig, när i lust och nöd!
 Hell dig och den gamla svenska lära,
 Som, i fara, strid och död
 Att dig öfverge förbjöd!

Svaja högt, du trogna svenska flagga,
 Ärad, fruktad som förut!
 Må du städs, där blåa böljor vagga,
 Härligt veckla dina färger ut,
 Fri, som förr, till tidens slut!

OSCAR II (1829—1907)

SVENSKA FLAGGAN.

Vår svenska blågula flagga talar ett mäktigt, om ock ett tyst språk. Dess blåa grund erinrar om ett af de vackraste dragen i det svenska landets natur: de otaliga blåa insjöarna, som inom sin mörka barrskogskrans afspegla himmeln. Den manar fram för vår tanke något ännu vackrare och sjäfullare: svenska kvinnors blå ögon, som vi så gärna se afspegla, äfven de, en himmel, en himmel af tro, hopp och kärlek.

Det gula korset talar om skördarnas guld, som landtmannens flit och ihärdighet veta att frammana ur jordens mull; det är en hyllning till den svenske bonden, gammal i gårde, en hyllning till vår modernäring, jordbruket.

Men flaggan säger oss och visar oss än mera. Blått och gult äro våra svenska färger, men de äro ordnade så, att de bilda *ett kors*; vår fana är en korsfana. Men korset för våra tankar långt i fjärran, bort till Österland, ända till Jerusalem och Golgata, och där böja de knä inför Människosonen. Kristi kors planterades i Norden af vår härlige apostel, Ansgar. Mer än tusen år hafva flytt, sedan det kristna budskapet här ljöd för första gången och då i Birka den svenska kyrkan grundlades. Korset är religionens och kyrkans sinnebild, och då det är förmäldt med och kännetecknar vår flagga, som är sinnebild af nationen såsom sådan, ett bland världens många andra folk, så inskräper detta tecken, att den svenska staten alltså

vill vara en kristen stat, vill bygga sin lagstiftning på kristen grund samt bättre och bättre under tidernas lopp forma sitt offentliga väsen efter kristendomens anda.

Under århundrade efter århundrade hafva i Sverige folkstammar och landskapsmenigheter mer och mer hopgjutits till ett enda folk, och det har skett genom många krafters hjälp och under påverkan af många yttre händelser och förhållanden. Kyrkan, kungadömet, lagen, sedvänjan blefvo gemensamma och därmed enande band; Engelbrekts frihetsresning inbläste i sinnena en gemensam nationalkänsla, och i den riksdag han skapade fick vårt folk sin gemensamma representation; våra stormaktsregenters eröfringar gifvo åt den svenska staten dess yttre figur, och de gemensamma ansträngningarna härför liksom de gemensamma eldande minnena af utförda bragder verkade mäktigt för att utveckla, stärka och samla folkets hjärtan i svenskhetens anda. I senare tider hafva den svenska vetenskapen, vår utbredda folkupplysning och vår tidningspress ytterligare gifvit näring åt, väckt och fördjupat känslan af det för oss alla gemensamma i språk, land och samhällsordning. Så har i tidernas längd vårt folk mer och mer hopgjutits till en svensk nation, säkert en af världens mest erfarna, betänksamma och politiskt mogna nationer.

Och framåt går det med hvarje dag. Ledsagadt af sin osynliga skyddsängel, med den blå-gula fanan buren högt i spetsen, rör sig vårt folk oaf-låtligt framåt.

Det är således ett stort misstag att tro, att vi svenskar blott lefva och tära på våra gamla stora minnen och att vi hafva vår bästa tid långt bakom oss. Detta är ett tomt och värdelöst tal, belackarens vrånga baktal. Vi äro icke ett efterblifvet

folk med idel föråldrade inrättningar och åskådningar, hemsökta och i märgen frätta af gammalmanskrämpor. Döm icke blott efter tryckta grundlagar, som äro mer eller mindre bristfälliga hos alla folk, döm icke blott efter dina egna förutfattade meningar rörande politisk frihet eller ofrihet, — icke sällan trånga benhårda dogmer i frisint förklädnad — men se efter, hur pass starkt folket är i roten, hur pass fast dess samhällsskick står i tidernas stormar, af hur pass stor sans och måtta nationen är mäktig. Med ögat fäst på det sjudande lif, som rör sig i ökad fart snart sagdt på alla områden, menar jag, att Sveriges folk står profvet icke så illa; jag menar, att dess framtidshopp är lika rikt som dess forntidsminnen. Lysande är vår forntid, vacker och lofvande vår nutid — om ock skuggor aldrig saknats och alltid skola finnas — hvadan vi på dessa grunder bygga vårt fasta hopp om en ärofull och hedrande framtid med växande lycka för höga och låga, stora och små, så att det en gång skall stå klart fram, att vår rätta och bästa storhetstid icke låg i Gustavers och Karlars tid, utan i en långt, långt senare. Vårt folks öde hvilat i Guds råd först och främst, men sedan ligger det i dess eget sköte.

Att lefva och arbeta för vårt land kräfves dagligen af oss; att dö för sitt land är kanske det högsta, men i hvarje fall icke det vanligaste offret. I sista hand kommer allt godt arbete Sverige till godo, arbetet på åkern och i ladugården, i skogen, på hafvet, i verkstäderna, i skolorna, i kyrkorna, i riksdagshuset, i konungens palats. Själfva gå vi bort utan att alltid få njuta eller ens få se frukterna af vår lifsgärning, men våra efterkommande skola få godt af den. Ett kostsamt sjösänkingsföretag, en stor mossodling, en skogsplantering, hvad en präst eller en lärare utsår af lefvande ord och tan-

kar i det unga släktets hjärtan — allt är gjort och utsådt på en förhoppning, allt är i så väsentlig grad ställdt på framtiden. Men visst och sant är, att, när hvar och en sin syssla redligt sköter, så går icke blott allt väl för oss, utan äfven hela folkets bästa främjas, om också i tysthet, dock säkrast på detta sätt.

Ett af de första bud, som Gud gaf oss till ljus öfver vår lefnadsväg, var detta: »Du skall hedra din fader och moder». Detta bud inbegriper äfven en maning att visa kärlekens heder åt vårt fosterland, ty Sverige är vår moder, dess språk är vårt modersmål, det är vår vagga, vårt arbetsfält, vår sista hvilo-plats. Men hvar är då vårt fosterland och huru skola vi börja att älska det? Det är rundt omkring oss, och du kan börja med din kärlek hvar som hälst, börja med att älska ditt eget hem vid skogsbacken eller ute på den skörderika slätten eller vid insjöns och hafvets strand eller inne i en stad. Älska dina föräldrars hus, ditt barndomshem, din första skola, den vänliga kyrkan i almars och lindars hägn! Och låt kärleken efter hand växa, tills den omfattar med insikt, förstånd och varm känsla hela ditt land och hela ditt folk, dess forntid, nutid och framtid. Sverige talar tyst, men mäktigt i allt detta. »Den där öron hafver att höra, han höre!» Och har man ett friskt svenskt hjärta, så hör man nog, hvad skogens tallar, hafvets böljor och häf-dernas minnen hviskande förtälja.

* * *

Hvarje träd i skogen skall dö, men skogen står kvar. Vi skola äfven alla gå bort, men vårt land och vårt folk skola lefva. Må i seklers sekler den

blågula flaggan inviga allt sällare tider, äfven om de tidvis svepas i moln, och må den svaja öfver allt ädlare och allt bättre slakten af svenska män och kvinnor!

Teodor Holmberg.

UR LAGEN OM SVERIGES FLAGGA,

gifven Stockholms slott den 22 juni 1906.

Svenska flaggan är blå med gult kors.

Korset skall dela flaggan i fyra rätvinkliga, lika höga fält.

Flaggan skall vara tvärskuren, utom då den användes som örlogsflagg, i hvilket fall den skall vara tretungad.

Färgen å flaggans sidofält skall vara ljusst mellanblå och å korset guldgul.

Å tvärskuren flagga skall flaggans hela längd förhålla sig till dess höjd som 16 till 10; å fälten skall längden förhålla sig till höjdden: för de inre fälten som 5 till 4 och för de yttre som 9 till 4.

Korsets bredd skall vara hälften så stor som fältens höjd.

Den som brukar tretungad flagga, där sådan icke må föras, eller använder flagga, därå obehörigen anbragts märke, bokstaf eller annat tecken, eller till salu håller flagga, hvilken till färgen uppenbarligen skiljer sig från hvad därom är föreskrifvet eller som icke håller de bestämda inbördes måtten, böte från och med 10 till och med 100 kr.